

Arrest

nr. 96 419 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing,

Het feit dat betrokkene sinds mei 2001 in België zou verblijven; hij perfect geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zou zijn; betrokkene zich op een uitstekende wijze reeds geïntegreerd zou hebben; hij Nederlands zou hebben aangeleerd en hij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zou voorzien door arbeid, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt hij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor, Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 23.05.2001, werd afgesloten op 07.01.2003 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 31.01.2003. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene geen gevaar voor de openbare veiligheid zou bestaan en hij in zijn asielprocedure nooit fraude zou hebben gepleegd of arglistigheden zou hebben gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Moyen unique pris : de la violation de l'article 14 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de la violation des articles 10 et 191 de la Constitution, de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de la violation des articles 1,2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, de la violation des principes généraux de bonne administration d'examen minutieux et complet des données de la cause et de collaboration procédurale, de l'excès de pouvoir, de l'erreur manifeste d'appréciation.

3.1- Première branche : quant à l'instruction du 19 juillet 2009. Attendu que la décision de rejet dénie à la partie requérante la possibilité de pouvoir se prévaloir des critères décrits dans l'instruction du 19 juillet 2009 au motif que ceux-ci ont été annulés par le Conseil d'Etat; Que pourtant, dans de multiples demandes similaires au cas d'espèce, la partie adverse a régulièrement fait application de l'instruction du 19 juillet 2009 au motif que le Secrétaire d'état à la Politique de Migration et d'Asile s'est engagé publiquement à continuer à appliquer les critères tels que décrits dans cette Instruction en se fondant sur son pouvoir discrétionnaire; Qu'en l'espèce, la partie adverse reste en défaut d'expliquer le motif pour lequel, dans le cas d'espèce, elle renonce à examiner la demande de la partie requérante sous l'angle des critères de l'instruction du 19 juillet 2009, alors que dans de très nombreux cas similaires elle y a eu égard ; Qu'il s'agit là d'une méconnaissance du principe d'égalité et de non-discrimination consacrés par l'article 14 de la CEDH et les articles 10 et 191 de la constitution; Que ces dispositions s'opposent à ce que soient traitées de manière différente, sans qu'apparaisse une justification raisonnable, des catégories de personnes se trouvant dans des situations qui sont essentiellement analogues; Art. 14 CEDH : « La jouissance des droits et libertés reconnus dans la présente Convention doit être assurée, sans distinction aucune, fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur, la langue, la religion, les opinions politiques ou toutes autres opinions, l'origine nationale ou sociale, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation. » Art. 10 Constitution : « Il n'y a dans l'État aucune distinction d'ordres. Les Belges sont égaux devant la loi; seuls ils sont admissibles aux emplois civils et militaires, sauf les exceptions qui peuvent être établies par une loi pour des cas particuliers. L'égalité des femmes et des hommes est garantie. » Art. 191 constitution : « Tout étranger qui se trouve sur le territoire de la Belgique jouit de la protection accordée aux personnes et aux biens, sauf les exceptions établies par la loi. » Qu'il importe de noter que la Cour constitutionnelle a considéré que pour que l'article 191 de la Constitution s'applique aux étrangers, il n'est pas nécessaire que ceux-ci résident légalement sur le territoire ; Que selon la jurisprudence de la CEDH, la discrimination est constatée par un « manque de justification objective et raisonnable » : «

Quant à la portée de la garantie offerte par l'article 14, la Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, une différence de traitement est discriminatoire si elle " manque de justification objective et raisonnable ", c'est-à-dire si elle ne poursuit pas un " but légitime " ou s'il n'y a pas un " rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé Par ailleurs, les Etats contractants jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour déterminer si et dans quelle mesure des différences entre des situations à d'autres égards analogues justifient des distinctions de traitement [...]

» Que le collège des médiateurs fédéraux, dans son rapport 2003, insistait sur le respect du principe d'égalité ; qu'un extrait de ce rapport est sans ambiguïté sur cette question précisé de la régularisation des étrangers : « A cet égard, le Collège continue à veiller au respect des mesures annoncées et, en vertu du principe d'égalité, à leur application à l'ensemble des étrangers se trouvant dans la même situation. » (page 63 du rapport). Que dans une affaire similaire, le 19 janvier 2006, une ordonnance du Tribunal de première instance de Bruxelles agissant en référé condamnait l'Etat belge en raison de l'existence d'une discrimination : « Le défendeur ne donne aucune explication quant au caractère apparemment discriminatoire du traitement opéré entre des situations qui paraissent comparables, le demandeur pouvant invoquer valablement qu'il entre dans les conditions d'application de la circulaire litigieuse et pouvait ainsi prétendre à une régularisation de son séjour. » Qu'en l'espèce aucune justification objective n'apparaît, quant au traitement différenciés de la partie requérante, par rapport aux étrangers se trouvant dans la même situation que lui; que partant la décision de rejet est inadéquatement motivée et viole le principe d'égalité et de non-discrimination ainsi que le principe général de bonne administration *pater legem quam ipse fecisti*; Attendu que s'il est vrai que le ministre possède un large pouvoir d'appréciation en la matière, il n'en demeure pas moins que l'administration reste tenue de motiver formellement ses décisions; Qu'ainsi, il a été jugé que le Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile doit, par la motivation de son acte, rencontrer les principales observations que fait valoir un étranger demandant une régularisation de son statut ; Qu'à ce titre, le Conseil d'Etat a, à plusieurs reprises, souligné que plus la compétence de l'administration est discrétionnaire, plus la motivation devra en règle être précise et justifier les différentes étapes du raisonnement de l'autorité; Qu'en l'espèce, il apparaît à la lecture de la décision de rejet que celle-ci n'est pas précise et ne justifie pas les différentes étapes de son raisonnement ;

3.2.- Deuxième branche : quant à la durée du séjour et l'intégration de la partie requérante. Attendu que la première décision contestée rejette la demande d'autorisation de séjour au motif que la longueur du séjour de la partie requérante, sa bonne intégration ainsi que la présence de membres de sa famille sur le territoire belge, « sont des éléments qui peuvent mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour » ; Que la partie adverse, pour aboutir à cette conclusion, se contente d'énumérer ces éléments sans les contester et sans les examiner; Qu'il s'agit là d'un défaut de motivation ; que le Conseil d'Etat a considéré dans une affaire similaire : « que la décision qui statue sur la demande doit être motivée et que la motivation doit refléter la réalité de l'examen; qu'en l'espèce, la partie adverse énumère sommairement les circonstances invoquées par le requérant et, sans contester la réalité des éléments avancés, considère qu'ils ne peuvent "être pris en considération pour justifier une régularisation de séjour sur place étant donné que l'intéressé ne réunit pas les conditions minimales de séjour (à savoir 5 ans de séjour légal) prévues par la circulaire du 15 décembre 1998"; qu'il n'apparaît pas de cette motivation que la partie adverse ait correctement apprécié les circonstances invoquées par le requérant; Qu'il en va de même en l'espèce, dans la mesure où la partie adverse énumère sommairement les circonstances invoquées sans les contester et considère qu'ils peuvent mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour ; Que partant la décision de rejet est inadéquatement et insuffisamment motivée ; »

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Waar verzoeker in essentie meent wel te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9 derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verder oordeelde de Raad van State in zijn arrest welke omstandigheden als “typische buitengewone omstandigheden” kunnen worden aangevoerd en gaf hij aan dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Verzoeker maakt de door hem opgeworpen schendingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC